

Pier**O**pen
Closed
Gesloten

Pier Open Closed. An old European fairy tale/Pier Open Gesloten. Een oud Europees sprookje

ISBN 9789402146677

First edition/Eerste editie

Words, photos, drawings and clay figures/tekst, foto's, tekeningen en kleifiguren © 2016 Eugène Baak

All rights reserved/alle rechten voorbehouden

Cover and book design/omslag en boekverzorging: Jacky Rinket

Also available from/ook verkrijgbaar van Eugène Baak:

Ritmes rond Wolvenbot (roman)

Non-fiction/non-fictie:

Crime Scene Den Haag, city walk/stadswandeling

Crime Scene Eindhoven, city walk/stadswandeling

Crime Scene Den Bosch, city walk/stadswandeling

Crime Scene Maastricht, city walk/stadswandeling

Crime Scene Venlo, city walk/stadswandeling

Crime Scene Amsterdam, city walk/stadswandeling

Eugène Baak

PierOpen
Closed
An old European fairy tale Een oud Europees sprookje
Gesloten

P

ART I

the beach

The weirdest thing happened. I drowned. Only eleven years old. I had spent the afternoon at the beach, eating mother's egg sandwiches and drawing pictures. A page of a comic about a lumberjack. Sketches of a radio station, located at a pier. I also sketched my future dj lair, well hidden in the cliffs. You see, one day I want to be a dj. Or a cartoonist. Or an architect. I haven't decided yet. Next, I went for a swim in the North Sea. Suddenly, my leg hurt. As if someone squeezed it really hard and tried to pull me under. A giant wave hit me. I didn't know which way was up or down. I opened my mouth and in gulped the dark, filthy water.

My father said I didn't drown. He said he heard me scream for help, ran into the sea like some crazy person, pulled me out and carried me back to the beach. There, the pain in my leg softened. I was incredibly tired, just wanted to sleep.

But I'm sure I drowned. The way I remember it, I was high up in the clouds, looking at the sea and the beach below me – like in the movies, when someone who just died has this wonderful helicopter view, but is unable to intervene. I could distinguish my father, my mother and my aunt. They were drinking beers, laughing, running around in the sand. I was in the water. Dead. I could not blame my family. Not really. Right before I drowned I made no sound at all.

When I woke, I walked towards the old bunker beyond the pier, further down the beach. The room that once had housed the battery gun was empty. On the wall graffiti, the floor was completely covered in mud. I heard muffled voices, somewhere in the back, and went down a steep staircase.

Light burned in a cellar room. Three military men were hovering over a collection of maps and documents. Their faces looked very pale. They hardly noticed me.

“But... it can't be Normandy,” one of the men mumbled.

Then there was a loud rumble, some sort of blast. The whole bunker was shaking.

“See, I told you,” the man said. He ran up the stairs, closely followed by his colleagues.

More blasts. Carefully, I climbed back up and peeked around the corner. The gun battery was now in place, the men were frantically shouting at each other and firing at the beach. A peculiar smell filled the room.

Through a tiny loophole we all saw the soldier with the flamethrower approaching.

One of the military men leaped back, threw himself on the ground, close to me.

“Take the underground exit, deliver this to headquarters,” he shouted. He handed me a tubular case, made of leather. “Everything depends on it. Run, son.”

A deafening thunder. Thick smoke. Somehow, I was able to make it back to the cellar. All the lights had gone out. But I managed to find the exit door and stumbled into a dark passage. At the end of it, I noticed a tiny dot of daylight. Once above ground, I found myself in the dunes. Explosions everywhere. In the distance the pier was burning. I started running. Like crazy – like my father did, when he came to my rescue.

D

EEL I

het strand

Het was heel raar. Ik verdronk. Pas elf jaar oud.

Ik had de middag doorgebracht aan het strand, mama's boterhammen met eieren gegeten en tekeningen gemaakt. Een bladzijde van een strip over een houthakker. Tekeningen van een radiostation op een pier. En eentje van mijn schuilplaats, goed verstopt in de kliffen, voor als ik een dj ben. Later wil ik namelijk dj worden. Of tekenaar. Of architect. Ik heb nog geen keuze gemaakt.

Daarna ging ik zwemmen in de Noordzee. Plotseling deed mijn been pijn. Alsof iemand er heel hard in kneep en mij naar beneden wilde trekken. Een enorme golf spoelde over me heen. Ik wist niet wat boven of onder was. Ik opende mijn mond en vies, donker water stroomde naar binnen.

PIER
open
closed

Mijn vader zei dat ik niet ben verdronken. Hij zei dat hij mij hoorde schreeuwen om hulp, als een malloot het water in rende, mij omhoog trok en naar het strand droeg. Al vlug werd de pijn in mijn been minder. Ik was ongelooflijk moe, wilde alleen maar slapen.

Maar ik weet zeker dat ik ben verdronken. Ik herinner mezelf zwevend tussen de wolken, de zee en het strand ver beneden mij – net als in een film, wanneer iemand die net dood is van boven naar beneden kijkt, maar niet kan ingrijpen. Ik zag mijn vader, mijn moeder en mijn tante. Zij dronken een biertje, lachten, renden rond in het zand. Ik lag in het water. Dood. Het was niet de schuld van mijn familie. Niet echt.

Voordat ik verdronk maakte ik geen enkel geluid.

Toen ik wakker werd, wandelde ik naar de oude bunker achter de pier, verderop aan het strand. De ruimte waar vroeger het kanon stond was leeg. Op de muur zat graffiti, de vloer was helemaal bedekt met modder. Ergens achterin hoorde ik gedempte stemmen. Ik nam een steile trap naar beneden.

In de kelder brandde licht. Drie militairen stonden gebogen over landkaarten en documenten. Zij zagen heel bleek. Merkten mij nauwelijks op.

“Het zal toch niet... Normandië zijn,” mompelde een van de mannen. Daarna klonk een luid gerommel, gevolgd door een of andere knal. De hele bunker trilde.

“Zie je wel, ik wist het,” zei de man. Hij snelde de trap op, direct in zijn spoor de anderen.

Meer knallen. Voorzichtig klom ik terug omhoog en gluurde om het hoekje. Het kanon stond weer op zijn plek, de mannen schreeuwden tegen elkaar en vuurden op het strand. In de ruimte hing een rare geur. Door een klein kijkgat zagen we allemaal de soldaat met de vlammenwerper dichterbij komen.

Een van de militairen sprong naar achteren en wierp zichzelf op de grond, naast mij.

“Neem de ondergrondse uitgang en breng dit naar het hoofdkwartier,” schreeuwde hij. Hij overhandigde mij een ronde koker, gemaakt van leer. “Alles hangt ervan af. Ren, jongen.”

Een oorverdovend gedonder. Dikke rook. Op de een of andere manier slaagde ik erin terug te keren naar de kelder, waar het licht niet langer brandde. Maar ik vond de uitgang en belandde in een donkere tunnel. Aan het einde zag ik een klein puntje daglicht. Eenmaal bovengronds bleek ik in de duinen te zijn. Overal ontploffingen. In de verte brandde de pier. Ik begon te rennen. Als een malloot – zoals mijn vader, toen hij mij uit het water redde.

